

Informe jurídic sobre les al·legacions substancials del Dictamen número 93/2021, del Consell Consultiu de les Illes Balears, sobre el Projecte de Decret que regula el règim disciplinari del personal estatutari del Servei de Salut de les Illes Balears

I. Antecedents

El Dictamen número 93/2021, del Consell Consultiu de les Illes Balears sobre el Projecte de Decret que regula el règim disciplinari del personal estatutari del Servei de Salut de les Illes Balears, conté una sèrie de observacions, qualcunes amb caràcter essencial, que afecten tant al procediment d'elaboració de la disposició (consideració jurídica segona del Dictamen), com al contingut substantiu de la norma projectada (consideració jurídica cinquena del Dictamen).

És objecte del present informe respondre les observacions que afecten el contingut substantiu del Projecte, doncs la contestació a les al·legacions procedimentals es fan en la MAIN que s'incorpora a l'expedient.

II. Consideracions jurídiques.

Primera. En primer lloc, el Dictamen discrepa de l'aplicació supletòria dels preceptes del Codi Penal, a què fa referència l'article 3.2 del Projecte. Tal i com diu textualment la consideració jurídica cinquena:

" (...) no cabe una llamada por parte de la norma reglamentaria a la aplicación supletoria de las normas del Código Penal, por lo que deberá suprimirse esa referencia en el artículo 3 del Proyecto de decreto, observación esta que se hace con carácter esencial"

Des de aquest Servei de Producció Normativa no compartim l'observació referent a que les normes del Codi Penal no puguin ser d'aplicació supletòria. De fet cal tenir en compte que la STC 18/1981, de 8 de juny diu clarament que existeix una identitat ontològica entre del Dret Penal i del Dret Administratiu Sancionador, doncs ambdós són manifestacions del *ius puniendi* de l'Estat.

D'altra banda, una cosa és que els principis penals no s'apliquin automàticament, sinó amb matisos al Dret Administratiu Sancionador, i un altre cosa ben diferent és que no es puguin aplicar les normes del Dret Penal de manera supletòria per remissió expressa de la normativa administrativa sancionadora.

En aquest sentit es pronuncia una autoritat de referència en el Dret Administratiu Sancionador, com ara el professor A. NIETO¹ quan diu que: *"La actividad administrativa sancionadora se caracteriza por su aproximación al Derecho Penal, pues la Administración Pública, cuando ejerce esta actividad, necesita ajustarse al esquema penal -tipificación de la infracción y de la sanción- y a los principios inspiradores del Derecho Penal, que además funciona como derecho supletorio".* I a continuació afegeix que les normes del Dret Penal es poden aplicar al Dret Administratiu Sancionador en els supòsits següents: *"a) analogia in melior; b) declaració expressa de supletorietat i c) remissió expressa de la norma administrava"*.

Item mes, la norma més reputada que regula la potestat sancionadora (en opinió del professor NIETO) com és la Llei 2/1998, de 20 de febrer, de la potestat sancionadora de les Administracions Públiques de la Comunitat Autònoma del País Basc diu a l'article 2.2:

"Si dicho capítulo (LRJPAC), la presente ley, sus normas de desarrollo o las normas sectoriales que establezcan los distintos regímenes sancionadores no permitieran resolver alguna cuestión que se presente en el ejercicio de la potestad sancionadora, se aplicarán las normas correspondientes del Código Penal, siempre que sean compatibles con la naturaleza y finalidad de la infracción y de la regulación material sectorial de que se trate".

En aquest sentit, han estat diverses les STS del Tribunal Suprem que han apostat per l'aplicació supletòria de les normes del Dret Penal, en matèria de circumstàncies eximentes, atenuants i agreujants, en matèria del concursos de lleis i concursos d'infraccions i també en el còmput de la prescripció. Una mostra prou indicativa és la Sentència de Tribunal Suprem de 14 de desembre 1988, la qual va dir que el silenci de la norma administrativa sancionadora s'ha de omplir amb els principis i normes del Dret Administratiu, i que només, si no és possible així omplir la llacuna, **pot acudir-se a el Dret Penal, com a dret supletori de segon grau**.

No obstant això, i d'acord amb el parer de l'Òrgan Consultiu, es modifica la redacció de l'article 3.2 del Projecte i es suprimeix la referència a l'aplicació supletòria de les normes penals.

¹ ALEJANDRO NIETO GARCÍA: Derecho Administrativo sancionador, segunda edición., Ed. Tecnos, Madrid, 1994, pág. 133.

Segona. Quant a l'article 4, el Consell Consultiu fa una observació de caràcter no essencial que afecta a la definició de les infraccions disciplinàries com *"aquelles accions o omissions tipificades en la normativa bàsica estatal"*. Al parer del alt òrgan consultiu resulta recomanable *"que en este precepto se precise que la normativa bàsica a la que debe acudirse para determinar qué conductas son constitutivas de falta disciplinaria es el EM"*. En aquest cas no compartim l'opinió expressada, doncs les infraccions aplicables al personal estatuari estan definides tant a l'article 72 de l'EM, com també a l'article 95.2 del TREBEP, el qual introdueix algunes infraccions molt greus que completen i complementen les enunciades a l'article 72.2 de l'EM.

Si s'accepta emperò el canvi suggerit al darrera incís de l'article 5 i es substitueix *"tipus sancionadors"* per *"tipus infractors"*.

Tercera. Respecta a l'article 9 del Projecte, el Consell Consultiu entén que l'article 72 de l'EM, al contrari que fa l'article 135 de la LFPIB (Llei 3/2007, de 22 de març), no regula les diferents formes d'autoria d'una forma individual i autònoma, sinó que les qualifica com a conductes infractores, es a dir, com a faltes molt greus, greus i lleus, tipificades als articles 72.2 lletra s), 72.3 lletra n) i 72.4 lletra 4 lletra g). Per això, considera que la regulació que conté l'article 9.4 del Projecte, segons el qual: *"Els que incorrin en el supòsit de la lletra a) de l'apartat anterior són autors d'una falta de la mateixa gravetat que la d'aquella en la comissió de la qual han cooperat. Els qui incorrin en els supòsits de les lletres b), c) i d) de l'apartat anterior són autors d'una falta de gravetat inferior, en un grau, a la comesa"*, resulta contrària a les previsions legals de l'EM.

Doncs bé, qui subscriu no comparteix aquesta afirmació per les raons que es detallen a continuació.

En primer lloc, l'Estatut Marc sí que es pronuncia a l'article 72.2 lletra s), 72.3 lletra n) i 72.4 lletra 4 lletra g) sobre les diferents formes d'autoria en faltes greus i molt greus, i ho fa en el mateix sentit que l'article 9.4 del Projecte.

En efecte, l'article 72.2 lletra s) de l'Estatut Marc diu: *"La inducció directa, a un altre o altres, a la comissió d'una falta molt greu, així com la cooperació amb un acte sense el qual una falta molt greu no s'hauria comès"*.

Del tenor literal del precepte anterior es desprèn que les conductes d'inducció directa i de cooperació necessària relacionades amb una falta molt greu han de ser sancionades com a falta molt greu, dit en altres paraules això implica que els cooperadors necessaris d'una falta molt greu han de ser sancionats en qualitat d'autors de una falta molt greu, que és exactament el que diu l'article 9.4 del Projecte abans esmentat.

Respecte de les formes d'autoria no qualificada de una falta molt greu, la previsió del paràgraf segon de l'article 9.4 del Projecte, que diu que les diverses formes d'autoria no qualificada han de ser sancionades amb una falta inferior en grau a la infracció comesa tampoc no contradiu l'EM, doncs l'article 72.3 lletra n) considera conductes constitutes d'una infracció greu les diverses formes d'autoria no qualificada de una falta molt greu quan diu que són constitutives de faltes greus: *"L'encobriment, el consentiment o la cooperació amb qualsevol acte en la comissió de faltes molt greus"*, per la qual cosa tampoc no hi contrarietat amb la llei en aquest cas.

Quan es tracta de faltes greus la previsió anterior es trasllada a l'article 72.3 lletra n), que considera com a faltes greus les conductes de: *"(...) inducció directa, a un altre o altres, a la comissió d'una falta greu i la cooperació amb un acte sense el qual una falta greu no s'hauria comès"*.

Per tant, els cooperadors necessaris de conductes constitutives de faltes greus són sancionats igualment que ho són els autors, tal i com diu l'article 9.4 del Projecte.

Respecte de les formes d'autoria no qualificada de una falta greu, la previsió del paràgraf segon de l'article 9.4 del Projecte, el qual indica que les diverses formes d'autoria no qualificada han de ser sancionades amb una falta inferior en grau a la infracció comesa, tampoc no contradiu l'EM, per tal com l'article 72.4 lletra g) considera conductes constitutes d'una infracció lleu les diverses formes d'autoria no qualificada de una falta greu quan diu que són constitutives de faltes lleus: *"L'encobriment, el consentiment o la cooperació amb qualsevol acte en la comissió de faltes molt greus"*, per la qual cosa tampoc no hi contrarietat amb la llei en aquest cas.

El fet que pot induir a confusió és que l'EM quan regula les diferents formes d'autoria no ho fa des d'un punt de vista substantiu, sinó que segueix un criteri funcional o conductual, i tipifica les categories substantives d'autoria com si fossin conductes constitutives d'infracció, però al final arriba a la mateixa conclusió que el Projecte.

Quarta. Pel que fa a la sanció de demèrit que introdueix de vell nou l'article 12 lletra e) del Projecte, i els article 13.1 d) i 13.2 lletra c), considera el Consell Consultiu que té una cobertura legal que es deriva del TREBEP i de la pròpia Llei de Funció Pública.

No obstant això, afegeix que: *"(...) la concreción que de dicha sanción hace el Proyecto, ceñida exclusivamente a una penalización a efectos de carrera, obviando que la norma básica también la hace extensiva a la promoción y la movilidad voluntaria, por lo que se considera que si se asume el demérito como sanción para las faltas cometidas por el personal estatutario debe hacerse en los términos previstos en ese texto legal (...)".* Dit en altres paraules, el Consell Consultiu considera que la inclusió del demèrit com a sanció té cobertura legal, però diu que l'Administració ha d'anar més enllà i no limitar els efectes d'aquest únicament a la carrera professional, sinó també a la promoció i mobilitat voluntària del personal estatutari, tal i com diu l'article 96.1 lletra e) del TREBEP, precepte en què troba el seu ancoratge legal l'article 13 del Projecte.

Als efectes de donar compliment a les exigències de l'article 96.1 lletra e) del TREBEP es proposa modificar l'article 13.

La lletra d) de l'article 13.1 queda amb la redacció següent:

d) Demèrit, que pot consistir en alguna de les mesures següents:

- i) La pèrdua de dos o més graus o nivells de la carrera professional i la privació del dret a ser avaluat per l'ascens per un període d'entre dos i quatre anys.
- ii) La impossibilitat de participar en procediments de promoció interna i de promoció interna temporal per ocupar places d'altres categories i especialitats, per un període d'entre dos i quatre anys.
- iii) La impossibilitat de participar en procediments de provisió i de mobilitat per ocupar places i llocs de treball per un període d'entre dos i quatre anys.

La lletra c) de l'article 13.1 queda amb la redacció següent:

- i) La pèrdua d'un grau o nivell de la carrera professional i la privació del dret a ser avaluat

per l'ascens per un període màxim de dos anys.

ii) La impossibilitat de participar en procediments de promoció interna i de promoció interna temporal per ocupar places d'altres categories i especialitats, per un període màxim de dos anys.

iii) La impossibilitat de participar en procediments de provisió i de mobilitat per ocupar places i de llocs de treball per un període màxim de dos anys.

Cinquena. La lletra h) de la Cj cinquena posa de relleu la falta d'adequació entre l'article 13.1 lletra c) del Projecte i l'article 73.1 lletra b) de l'EM, doncs la norma projectada omet el fet que la sanció quan s'imposi per la comissió d'una falta molt greu no pot ser inferior a dos anys, en la línia seguida per l'article 96.1 c) del TREBEP.

En aquest cas el Consell Consultiu defensa l'aplicació preferent de l'EM que desplaça el TREBEP en raó del principi d'especialitat, per la qual cosa cal adaptar la regulació reglamentària a l'article 73.1 lletra b) de l'EM.

Sisena. Respecte a la suspensió de funcions, l'alt òrgan consultiu assenyala que l'article 13.2 lletra a) segon paràgraf del Projecte vulnera el principi de **reserva de llei quan disposa que la sanció de suspensió temporal per un període superior a 6 mesos comporta l'extinció de la relació de serveis quan s'imposi al personal estatutari amb un nomenament personal**, atès que aquesta conseqüència no està prevista ni a l'EM ni tampoc al TREBEP, i pot resultar contrària a l'article 9 de l'EM.

D'acord amb l'opinió exposada es modifica la redacció d'aquest paràgraf que queda amb la redacció següent:

"Aquesta suspensió comporta la pèrdua de la destinació i, en el cas del personal temporal, l'extinció de la relació de servei, sempre que quan finalitzi la situació de suspensió hagin desaparegut les causes que varen motivar el nomenament".

Setena. Tot i no tenir caràcter essencial s'accepta la recomanació de separar en dues lletres diferents les situacions de reiteració (comissió de més d'una infracció del mateix tipus declarada per resolució administrativa ferma en el termini d'un any) i reincidència (comissió de més d'una infracció d'identica naturalesa declarada per resolució administrativa ferma en el termini d'un any) a què fa referència l'article 14 del Projecte.

Vuitena. D'acord amb l'opinió expressada a la lletra k) de la CJ cinquena del Dictamen 93/2021, s'elimina l'article 16 al regular les causes d'exempció de la responsabilitat, que són elements essencials de la antijuridicitat i de la culpabilitat, i que per tant han d'estar subjectes al principi de reserva de llei.

Novena. Quant al contingut de l'article 17 del Projecte el Dictamen diu que no té gaire sentit que continuï el procediment disciplinari quan s'ha extingit la relació de servei de la persona expedientada. Això únicament podria tenir sentit respecte el personal estatutari temporal que, incurs en un procediment disciplinari, cessi per causa legal i torni a ser nomenat novament sense que s'hagi pogut fer efectiva la responsabilitat en la que va incórrer.

Per fer front a aquest problema el Consell Consultiu, es fa ressò de la MAIN del Projecte i cita la Llei càntabra de personal estatutari, l'article 84.2 de la qual estableix que: *"El régimen disciplinario será aplicable al personal temporal, tramitándose el correspondiente expediente hasta su conclusión, con independencia de que se haya finalizado la prestación de servicios temporales, si bien la ejecución de la sanción se realizará cuando vuelva a estar en activo, salvo que la sanción implique la exclusión de nombramiento o separación definitiva del servicio, en cuyo caso se ejecutará inmediatamente. Lo dispuesto en el presente apartado se entiende sin perjuicio del régimen de prescripción de las sanciones"*. Tanmateix el Dictamen manifesta la seva contrarietat a que una previsió com l'anterior es reguli de manera general aplicada a tots el personal estatutari i que a més es faci per via reglamentària, atès que per raó de la seva incidència sobre la relació de servei està subjecta al principi de reserva de llei segons l'article 103.3 CE.

Respectem la primera consideració que fa referència a delimitar la conseqüència únicament al personal temporal, però no la segona part que exigeix un precepte amb rang de llei quan es tracta d'estendre els efectes de la sanció derivada d'un nomenament temporal a ulteriors nomenaments que afectin a la mateixa persona, doncs aquesta possibilitat s'ha admès pel la ST nº 429/2002, de 2 d'abril, del TSJ de València, per la STSJ d'Aragó nº 362/2009, d'1 de juny de 2009 i per la STSJ de Castella la Mancha, totes referides a docents interins que veuen com es continua un expedient disciplinari incoat per conductes comeses en una relació temporal que ha cessat quan inicien un nou nomenament, sense necessitat que aquesta conseqüència sigui emparada amb una norma amb rang de llei.

Efectivament una de les exigències dimanats del principi de legalitat dins l'àmbit sancionador (art. 25.1 CE) és que han de quedar "suficientemente determinados los elementos esenciales de la conducta antijurídica y la naturaleza y límites de las sanciones a imponer" (STC 77/1983,3/1988 i TSE de 30 de març de 2001 -AR.4143-).

No obstant i com també precisen les SSTC 162/2008; 242/2005 i 341/2003, entre d'altres, *"la garantía formal de exigencia de reserva de ley en materia sancionadora, tiene una eficacia relativa y limitada en el ámbito administrativo sancionador, toda vez que no cabe excluir la colaboración reglamentaria en la propia tarea de tipificación de las infracciones y atribución de las correspondientes sanciones"*.

D'altra banda, cal tenir en compte que un dels àmbits en què el principi de legalitat i tipicitat han patit certes limitacions és en el camp de les relacions especials de subjecció. En aquest sentit tant el TC en STC 2/1987 i 129/2006, com el Tribunal Suprem en STS de 16 de març de 2001 (rec. 8016/1996) i STS d 22 de juliol de 2000 (rec. 2707/1993) ha assenyalat que en aquestes relacions: *"el ius puniendi no es el genérico del Estado pierde parte de su fundamentación material, dado el carácter insuprimible de la potestad reglamentaria, expresiva de la capacidad propia de de auto coordinación, para determinar en concreto las previsiones legislativas abstractas sobre las conductas identificables como antijurídicas"*.

Efectivament i tal i com expressa la STS de Madrid de 24 d'abril de 2001 (Ar. 1259): *"Cuando la potestad sancionadora incide en relaciones de especial sujeción (...) se admite un margen más amplio para la regulación reglamentaria en la configuración de los tipos de infracción y de las sanciones"*.

Comparteix la mateixa opinió NIETO GARCÍA , el qual sosté que no es possible equiparar la potestat disciplinària de la Administració amb la potestat sancionadora general de la Administració, que se sotmet en l'àmbit de la relacions especials de subjecció a una certa relaxació.

En el mateix sentit s'ha pronunciat el TC (en SSTC 2/1987, de 21 de gener, 66/1984, de 6 de juny, 219/1989, de 21 de desembre, 61/1990, de 29 de març, 83/1990, de 4 de maig i 132/2001, de 8 de juny, entre d'altres). La STC 2/1987 afirma clarament que: "la reserva de ley en las sanciones administrativas tiene un alcance diferente en el seno de las relaciones especiales de sujeción, el principio de reserva de ley -art. 25 CE- pierde parte de su fundamentación material, en cuanto expresión de una capacidad administrativa de autoordenación que la distingue del ius puniendi del Estado".

En paraules de la STS de 11 de desembre de 2000 (Ar. 1331) *"la reserva de ley que se deriva del art. 25.1 de la Constitución no tiene en el seno de las relaciones especiales de sujeción el mismo alcance que respecto a la potestad sancionadora general de la Administración, en cuanto que en las relaciones de sujeción especial la potestad sancionadora no es la expresión del ius puniendi del Estado sino la manifestación de la capacidad propia de la autoordenación correspondientes"*. En el mateix sentit STS 21 d'abril de 1998, Sala 3ª i STSJ d'Aragó de 10 de gener de 2001 (Ar. 712).

Un altra justificació per la flexibilitat dels principis de legalitat i tipicitat la trobem en un especial deure de coneixement de les obligacions professionals que pesa sobre les persones sotmeses a una relació de subjecció especial. Així, la STS de 1 de febrer de 1999 -Ar. 6946) que assenyala "la naturaleza o el contenido específico de la relación (de sujeción especial) permite una más fácil predicción de aquellas conductas y sanciones", o també la STS de 10 d'octubre de 2006 (Ar. 8404) quan afirma que : *"los afectados tienen un conocimiento específico de las pautas de conducta que, por estimarse ilegítimas, se hallan prohibidas por el ordenamiento y pueden, por consiguiente, ser sometidas a sanción"*.

En suma, la doctrina jurídica i jurisprudencial admet una relaxació dels principis abans esmentat la qual cosa es tradueix en l'acceptació d'una major cobertura reglamentària. En concret, s'admet la remissió a la regulació reglamentària en l'especificació d'infraccions i sancions, malgrat la llei remitent estigui parcialment buida de contingut. Altament il·lustrativa és la SSAN de 27 de setembre de 1999 (Ar. 2794) a propòsit de les sancions disciplinàries imposats a funcionaris per infraccions tipificades en el Reial decret 33/1986, que aprovà el règim disciplinari dels funcionaris de l'AGE tipificant infraccions greus i lleus que no havien estat regulades en la Llei 30/1984. Consideren les sentències que el Reglament no vulnera el principi de

reserva de llei, tot esgrimint com a argument la naturalesa de les relacions especials de subjecció.

També admeten aquesta modulació la STS de 26 d'abril de 2004 (rec. 9/2002) per la qual es va resoldre una qüestió d'il·legalitat d'un reglament disciplinari que permetia la tipificació de faltes greus i lleus no regulades legalment a la qual va concloure que: *"En el ámbito de unas relaciones de sujeción especial (como califica a las de los funcionarios del Cuerpo Nacional de Policía) basta para que el principio de legalidad se considere respetado (...), que el precepto reglamentario tenga su apoyo en una ley, aunque el precepto de la ley formal no defina específicamente el tipo de infracción disciplinaria"*.

Així doncs i d'acord amb la doctrina esposada qui subscriu no considera que la previsió de l'article 17.2 del Projecte sigui contrària al principi de reserva de llei en el sentit en que aquest s'aplica a les relacions de subjecció especial, especialment si es canvia la redacció i es circumscriu la seva aplicació al personal estatutari temporal, doncs no afecte a qüestions essencials del règim disciplinari.

D'acord amb això aquest article queda redactat de la forma següent:

"2. Si durant la substanciació del procediment disciplinari es produeix l'extinció de la relació estatutària temporal de la persona inculpada, el procediment ha de continuar fins a la seva terminació, amb independència de que hagi finalitzat la seva relació temporal, tot i que en aquest cas l'execució de la sanció es realitzarà quan la persona sancionada torni a ser nomenada sempre que aquesta no hagi prescrit. No obstant l'anterior, quan es tracti de la sanció de revocació de nomenament aquesta s'ha d'executar amb caràcter immediat."

Desena. Sobre el procediment disciplinari es segueixen les recomanacions del Dictamen i es canvia la referència del Títol II de "procediment sancionador" i es substitueix per "procediment disciplinari", com també l'expressió de l'article 19 de "infracció administrativa" per "falta disciplinaria". També es canvia la intitulació de l'article 22 que substitueix la referència de "diligències prèvies" per "informació reservada".

D'altra banda, s'accepten les recomanacions d'incloure a l'article 19.3 una referència expressa a la Llei 39/2015, com també la modificació de l'apartat quart en el sentit d'incloure únicament els principis de l'article 74 de l'EM.

Onzena. Finalment, la lletra d) de l'esmentada CJ cinquena exigeix que el personal instructor sigui personal funcionari de carrera o estatutari fix, i ho fonamenta en l'exigència de la redacció de l'article 25 del Projecte quan diu que "ha de ser personal funcionari o estatutari pertanyent a un cos, escala o categoria d'un grup o subgrup de titulació igual o superior al de la persona presumptament responsable", i en la STS de 14 de juliol de 2014, segons la qual:

(...) no se puede afirmar que un interino pertenezca a un cuerpo o escala de funcionarios. (...). Formar parte de un cuerpo o escala, pertenecer a uno u otra, dice relación a un vínculo permanente no a una adscripción o nombramiento temporal que, además, se justifica únicamente por la existencia de una vacante y en tanto no la cubra un funcionario de carrera. (...) Esencialmente los interinos por no pertenecer a un cuerpo o escala y ser temporal su relación con la Administración, quedan vinculados al puesto que transitoriamente están adscritos y no tienen a su alcance entre otras cosas, las posibilidades de carrera horizontal o vertical que, sin embargo, sí poseen los funcionarios de carrera".

Aquestes darreres consideracions han quedat avui en dia desfasades dons com es sabut el mateix Tribunal Suprem ha reconegut el dret dels interins a cobrar la carrera professional i fins i tot el mateix Tribunal Constitucional a la **STC 106/2019**, de 19 de setembre, que resol una qüestió de inconstitucionalitat contra la Llei 4/2013, de 17 de juliol, de Coordinació de Polícies Locals de les Illes Balears, la qual preveia el nomenament de polícies locals interins. La previsió legal de que els funcionaris interins (polícies locals) puguin exercir funcions que impliquin la participació en l'exercici de potestats públiques podia conculcar les prohibicions de l'article 9.2 del TREBEP i l'article 92.3 de la LBRL. Tanmateix el TC conclou que els funcionaris interins poden exercir funcions que impliquin la participació en l'exercici de potestats públiques, i que l'expressió funcionaris de carrera que utilitza l'article 92.3 de la LBRL i que reproduceix literalment l'article 9.2 del TREBEP, se està referint en realitat a tots els funcionaris públics, tant els funcionaris de carrera, com els funcionaris interins:

Y debería plasmarse en una norma más clara y terminante que una escueta mención a los "funcionarios de carrera" como la del art. 92.3 LBRL (EDL 1985/8184), una mención que como queda dicho puede explicarse sistemáticamente por la equiparación general de los "funcionarios de carrera" con los funcionarios públicos, sin excluir a los interinos.

Aquesta doctrina del TC ha estat recollida també per la **STS de 2 de març de 2020 (rec. 3247/2019)**. En aquesta Sentència l'Alt Tribunal diu clarament que la prohibició que els funcionaris interins (polícies locals) puguin desenvolupar

funcions que impliquin l'exercici de l'autoritat o l'exercici de potestats públiques, que s'ha volgut justificar en les notes d'imparcialitat i objectivitat que ha vingut lligada a la permanència del vincle funcional dels funcionaris de carrera no és certa per tal com:

*"las notas de imparcialidad, objetividad e independencia, a que alude la sentencia recurrida, tampoco pueden ser decisivas a efectos interpretativos, **pues tales características son propias de la acción de toda la Administración**, y del régimen estatutario que configura los deberes de los funcionarios públicos, según se infiere del art. 103 de la Constitución, y de la regulación del régimen disciplinario y de incompatibilidad de aquellos, que, según se dijo, es **también aplicable a los funcionarios interinos, en tanto que permanecen como tales (...)**.*

*En el art. 8 del Estatuto, al determinar las clases de empleados públicos, se distingue entre funcionarios, que pueden ser de carrera o interinos y personal laboral y eventual, distinción que pone de manifiesto que el concepto de funcionario público integra tanto los de carrera como interinos y se contrapone al de otro personal al servicio de la Administración, laboral o eventual, lo que ha de tenerse en cuenta a los efectos de la previsión del art. 9.2 cuando señala que, "en todo caso, el ejercicio de las funciones que impliquen la participación directa o indirecta en el ejercicio de las potestades públicas o en la salvaguardia de los intereses generales del Estado y de las Administraciones Públicas corresponden exclusivamente a los funcionarios públicos, en los términos que en la ley de desarrollo de cada Administración Pública se establezca," **de manera que la utilización intencionada de la expresión "funcionarios públicos", cuando el enunciado del precepto y el nº 1 se refiere a funcionarios de carrera, pone claramente de manifiesto la inclusión en tal expresión tanto de los funcionarios de carrera como los interinos.***

Desde estas consideraciones el propio Estatuto señala la equiparación en el contenido funcional y su ejercicio entre ambas clases de funcionarios, señalando el art. 10 que los funcionarios interinos son nombrados como tales para el desempeño de funciones propias de funcionarios de carrera y que les será aplicable, en cuanto sea adecuado a la naturaleza de su condición, el régimen general de los funcionarios de carrera.

En consecuencia y desde el punto de vista estatutario el funcionario interino, en este caso policía local interino, realiza las mismas funciones que los que sean de carrera y con las mismas facultades, en este caso en relación con el uso de armas de fuego, sin que se desprenda de dicha normativa especialidad o limitación al respecto.

D'acord amb els arguments anteriors es manté la redacció actual de l'article 24 del Projecte.

Palma, 9 de febrer de 2022

El cap del Servei de Coordinació i Producció Normativa

G CONSELLERIA
O SALUT I CONSUM
I SERVEI SALUT
B ILLES BALEARIS
Cecilio García Díez